

Родічкіна, Анна. Щастя в картинах та віршах : [художниця і письменниця Софія Книш, жителька Деснянського р-ну] // За київським часом. - 2015. - листоп. (№ 35). - С. 4 : фото.

Щастя в картинах та віршах

Художниця і письменниця Софія Книш жартує: на пенсії життя тільки починається. Бо саме полишивши основну діяльність — викладання в початкових класах, вона «перекваліфікувалася» на представницю одразу двох творчих професій

В її квартирі на Троєщині затишно і мило — великою мірою через харизму господині,

й кардинально змінив обличчя міста. Троянська фортеця, яка була в центрі міста, була зруйнована, а на її місці з'явився новий район.

Софія Книш мешкає на Троєщині практично стільки ж, скільки й існує сам житломасив. Каже, хоч на нього і нарікають, Троєщина все-таки надихає. І в деяких картинах дійсно впізнаються обриси житломасиву з її вікна.

— Ось, ділюся «щастям», — говорить письменниця і простягає жовтеньку кни-жечку, яка ще пахне друкарською фарбою.

Збірка «Щастя моє» об'єднує лірику і картини авторки. Уже багато

років Софія пише для дітей і про дітей. На її рахунку і казкові історії, і вірші, і серйозна «виховна» література. Її перу належить, наприклад, «Енциклопедія сучасного етикету», видана під грифом Міністерства освіти і науки України. Це й не дивно, дається взнаки професія вчителя.

Після багаторічної роботи в школі вона довго без діла не змогла сидіти — пішла працювати з «важкими підлітками». Влаштовувала семінари з методики роботи з дітьми, які опинилися в тяжких життєвих обставинах.

— З дітьми мені працювати завжди просто. За свою практику в школі не підвищувала голос, навчилася наводити дисципліну без крику. Вчитель не може бути «колишнім». Зараз листуюсь із дорослими учнями, яких розкидало життя по всьому світу. А ось нещодавно була зустріч з маленькими школяриками. Зранку тиск — 180 на 110, але відмовитися від зустрічі не можу. Приходжу, починаю розповідати про себе, про свою творчість. Малювати, кажу, я почала у 58 років. На це мені дітлахи: «Як? Ви виглядаєте на 52!» І сміх, і гріх. І тиск одразу ж нормалізувався.

А згодом її покликала мистецтво...

— Якось я зрозуміла, що хочу спробувати малювати. Легко сказати — хочу, але як навчитися? Ну не піду ж я в художню школу! — усміхається жінка.

В художню школу вона справді не пішла, а замість того вирушила на Андріївський узвіз. Познайомилася з художниками, що продавали свої роботи. У них і почала розпитувати: як малювати, якщо дуже хочеться?

— Дивовижно, але ніхто наді мною не посміявся, натомість мені почали радити, з чого краще почати, які фарби купити, де взяти той чи інший інструмент. Так поступово я почала робити перші кроки в мистецтві. Яким же було моє здивування, коли скоро мої картини почали високо оцінювати знавці живопису. Але найбільше підтримала одна художниця, яка, поглянувши на мою картину, сказала: «Це — шедевр». Тоді в моєму творчому активі було всього три картини. Тож мені не дуже вірилось в успіх, але її слова дали мені великий поштовх.

Картини Софії — це маленькі історії, але обов'язково позитивні та без тіні суму. Мабуть, дається взнаки досвід роботи з «дітьми вулиці» чи й власне далеке не-безтурботне дитинство.

Видати книгу сьогодні не просто. На це потрібні не тільки авторські зусилля, але й немале фінансування. Щоб зекономити бюджет

видання, Софія навіть освоїла комп'ютерну програму з верстки книжок. Художниця вірить: якщо робиш справу від душі, завжди знайдеться можливість довести її до пуття. Так, на її рахунку вже багато видань. Серед них і перша частина жіночого роману «Йшла б ти додому, Пенелопа». А от друга частина ще чекає свого зоряного часу, щоб вийти друком.

— Я пишу тоді, коли мені особливо погано. Коли настрій кепський чи в житті негаразди, беру до рук пензля чи ручку. Творчість витягне з будь-якої депресії...

Анна РОДІЧКІНА